

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

У Луцерну — Августа 1847.

Последнѣ мое писмо послао самъ ти изъ Цириха; та варошъ оста ће ми свагда у памети са вѣномъ лепотомъ, уредношћу и пријатношћу. Варошъ е стара и лежи на дну езера, одкле тече крозъ варошъ една лепа река. Она е была негда градъ, али сада редко е гди видити зидове, ерѣ по већој части развалѣни су, и лепе куће онуда озидане. Изъ Цириха иде гвоздениъ путь у Баденъ — и, то е единый гвоздениъ путь у Швайцеровској; на другимъ местима можда неможе ни бити сбогъ великѣй брегова. Ту смо поодили ону цркву, у којој е Цвингли (1519. год.) првѣй путь почео предиковати евангеличну истину, и гди е изобличавао притворности тадашњѣ римскѣй папа. Цирихъ се дели на малу и велику варошъ, и свега, заедно са своимъ предградѣма има 15. хиљада душа, трговина е жива и велика — а особито фабрике су на гласу, и фабрика што са самомъ свиломъ раде има преко 40. — У Цириху има велика школа, гди су професори, по већој части они чувени и учени люди, кои су сбогъ нѣвогъ слободногъ мишленя и писаня изъ другѣй монархичнѣ држава изтерани. — Но докторъ изъ Тибиангена Штраусъ, морао е и одатле отићи. — Славный и чувениъ изпитатель природе Окенъ ту живи и професоръ е у тој школи. Мы смо ишли да га поодимо и видимо, но за нашу несрећу, онъ нѣ быо кодъ куће, него е отишао у Ахенъ гди се сада држи саборъ учены немачкѣй естествоизпитателя. Окенъ е врло старъ, али јоште чита на универзитету свое лекциѣ ђацѣма. — Цирихъ е быо гнѣздо учены и славны швайцеровскѣй людѣй. У нѣму се родѣо Хемерлинъ, Песталоци, Геснеръ, Лафатеръ и многи други. На пијаци лепъ Геснеровъ споменикъ стои. Лафатеровъ гробъ само е простымъ каменомъ означенъ; кадъ су Французи за време Наполеона заузели Цирихъ, нѣга е убио предъ нѣговомъ кућомъ изъ пушке еданъ францускѣй солдати, то е было 1800. год. И Масена кои е онда француску войску комендирао, толико е уважавао тогъ славногъ мужа, да е велику награду обећавао ко му прокаже тога солдата. У оружици (Арсеналу) измеђ' осталогъ показую оружѣ и оклопъ, о којима приповедаю да е носѣо Вилхелмъ Тель.

Изъ Цириха пошли смо насъ неколико опетъ съ поштомъ, друго друштво отишло е съ паробродомъ узъ езеро до Хоргена, и уговорили смо били да се у Цугу или у Арту састанемо, ерѣ главно е да се заедно сви пењѣмо на брегове — Захорскѣй нѣ се никако са многъ ра-

стало. Чекајући у едной кафани докъ буде време да пођемо, я самъ играо съ еднимъ одъ нашегъ друштва шаха, и да небы време то изгубљѣно было, погодили смо ко изгуби партию да плати за обоицу пошту до Цуга. За любовъ неколико швайцеровскѣй франака, седѣли смо оба два за асталомъ замышлѣни, и помицали фигуре по дасчици шаховској, а друго наше друштво, седѣло е око насъ и пазливо е ћутѣћи гледало. У томъ Захорскѣй кои е у другомъ краю кафане читао дође и донесе ми Цирихске новине, и са свимъ зачућенъ мете преда ме — „прочитай ово неколико врста“ рекне ми онъ показуюћи ми у новинама, „и видићешъ ко е оно быо што е съ нама изъ Констанца доведе путовао.“ Я прекинемъ игранъ шаха и узмемъ новине, у којима стаяше: „Юче после подне прошао е нашъ славный Херникъ Чоке крозъ нашу варошъ, онъ е, путуюћи у Ааръ свратио се да пооди свогъ пријателя Окена, и кадъ га нѣ нашао, отишао е съ поштомъ истогъ дана далъ.“ „Дакле по свой прилици то е быо Чоке што е съ нама путовао!“ повикне Марксъ, и одъ великогъ чуда, луни рукомъ по асталу, и све лепе фигура одъ шаха помешаю се и полете у найвећемъ нереду на землю. Партиа несвршена тако се сврши. У томъ са тороня избѣе 8. сатѣй, и чуемо предъ кафаномъ топотъ поштанскѣй коња и звуку прапораца, ерѣ свуда по Швайцеровској, прва два коња носе око врата крупне прапорце. Време е за полазакъ. Мы платимо нашъ доручакъ, и кренемо се на путь непрестано мыслећи о Чокеу. То е онај човекъ, кои е у своимъ кнѣигама, найвештѣ одъ свию писателя, философию т. е. ону праву философию за човека, обукао у лепу альпину и предао е свету. То е онај човекъ кога цела Европа чита са одушевленѣмъ и са найвѣшимъ задовольствомъ. То е онај човекъ, кои е писао уедно и за најпростѣе и за најученѣе. Нѣгова дѣла чине га човекомъ изнадъ свию людѣй нѣвогъ времена. Идући на колима разговарали смо се дуго о нѣму, чудили смо се, повторявали смо нѣгове речи, и нашъ животъ и наше очи више смо уважавали. Но врло смо сумњали — да ли е за цело то онъ быо. Но нѣговъ разговоръ съ нама до Цириха, найвѣћи намъ е емацъ о томе быо, ербо све нѣгове речи, слагале су се са нѣговимъ новелама, ко е смо ми више пута читали и све у прсти знали.

Изъ Цириха непрестано пеняли смо се уз' брдо, и то пеняниъ траяло е више сатѣй, у колима коя су врло лако ишла, мысмо ћутали и дремали, и често смо помыслили: „Гди е садъ онај Швайцерацъ, Чоке, да намъ своимъ разговоромъ неда дремати!“ На врѣ брда, има една гостионица, гди е такође была и поштанска штација. Докъ су се коњи променули, мы смо седѣли, и гледали Цирихъ и нѣгово лепо и узано езеро. То е опетъ еданъ погледъ, кои се неможе на ар-

тии описанъ видяти. И колико є лепо погледати съ оне друге стране, кадъ се долази у Цирихъ, толико двоинномъ, минимъ се съ ове друге стране дешше. Бзеро, коє є дугачко преко шесть милъ, и коє нїє шире одъ пола милъ, стаяло є у свомъ кориту, али не другчиє, него као огледало. Око Цириха и споредъ взера быле су далеко поправљне, летнѣ и леке куће, коє су се у виноградима и у зеленимъ воћницама, белиле као по гди кои беоцветъ у зеленой ливади. Маньи брежичи были су сви засеяни и засађени, и осмевали су се радощу и весельмъ на езеро. У дну езера врѣове свое помешали су у облаке, велики снегомъ покривени брегови: Глернишъ, Деди и Сентисъ; и еданъ иза другогъ у дальнини, нису се могли одъ облака разликовати докъ се човекъ добро не загледе. — И да намъ тай погледъ савршенъ буде, паробродъ названый: „Републиканацъ“ кои є се после насъ за Хоргенъ кренуо, пловіо є посреде среде езера — ту є была половина нашегъ друштва, коє смо мы крозь мале дурбилъ са Албиса гледали. Они су видели обале езера, али мы што смо съ поштомъ ишли, видели смо съ єднимъ погледомъ све, и тай єдиный изгледъ съ Албиса, приволио насъ є те смо волили съ поштомъ путовати. Коє се недопада Цирихъ у Цириху, тога молимо нека се пошеъ на брегъ Албисъ, и онда рећи ће да є Геснеръ могао быти іоштъ больи поета. Неколико минута само даль одъ гостіонице и штаціє, има на той великой висини єдно врло лепо мало езеро коє се зове Тирлеръ, и коє се сво у шуми може са єднимъ само погледомъ са свомъ своіомъ красотомъ прегледати. Ту близу, у долини названой Силталу, проживіо є Геснеръ свое последнѣ време, сакривенъ одъ све луєе и шкрипе светске, живіо є само свомъ животу и душевномъ уживаню, живіо є онако као што є писао.

Одатле путь є ишао све низъ брдо, и прођемо преко Кнонау, а по томъ крозь Хаузенъ, гди є чувеный Цвингли, борећи се са своимъ грађанима изъ Цириха, за свое мысли, погинуо, (11. Окт. 1531. год.) нѣгово тѣло кадъ су неприятельи познали, дали су целату те га є спалио, а сада су му єдну лепу штатуу одъ црногъ камена подигли, на ономъ месту гди є пао. То є место жалостный споменъ за Швайцерску исторію. Ербо ту су Швайцерци кои су католици, врло яко и много побили друге швайцерце кои су се тукли противу папе, за яснїя понятїя свое вѣроизповеди. Хаузенъ є врло лепо местанце, и све куће одъ дрвета изшаране су и уцифране, и накићене су са своимъ доклатима и чардацима. Швайцерске дрвене куће имаю свой осѣбитый, и najlepшїй крой. Ту у Хаузену има еданъ цѣлительный изворъ (Албисъ брунъ) збогъ чега се врло много путника задржава. — Но мы сме тежили у Брегове даль — и наша кола протутњила су крозь лесе Алеє тога места. Одатле смо до Цуга имали добра два сата, а дотле смо стигли изъ Цириха за три сата. — Брзо смо прошли та два, сата, и пошто смо съ брега сашли, за кратко време крозь єдну прїятну долину дођемо у варошь Цугъ, кои є опетъ лежао на свомъ лепомъ езеру. Цугъ є главна варошь тога кантона, и нема више одъ 3. хиляде жителя, кои већа часть оре и копа — Цугъ ми се нїє ништа допао, и изгледа, са свимъ као село. Има много суевѣрїя — еръ онде гди смо се одморили и ручали, тужіо намъ є сетазда да му се мора неко зло догодити, ербо є умесіо лебацъ па кадъ є изпекао нашао є два леба са свимъ првена. Та є варошь чиста католична, нема ни єдногъ протестанта, езеро цугско лежи 1300. стопа, увисини више него што є корито мора, а

езеро Турли на брегу Албису, два путь толико своіомъ висиномъ надмаша море.

(Продуженїє.)

ОДГОВОРЪ НА ОДГОВОРЪ.

„Комъ в шумка за капомъ томъ и пушти.“

„Еданъ изъ бывшїй учителя Београдскїй“ у брою 22. Шумадинке одговара на мой чланакъ: о употребленю главногъ фонда школскогъ и о побольшаню училишта и учителя. Нѣму є пало у очи и дярнуло га є само то, што самъ я казао, да є нужно установити: Заведенїє за избражанїє и воспитаванїє учителя основны училишта; еръ богослови се спремаю за свештенике, и учительску дужность по нужди и мимогредъ одправляю. Я нећу „безосновнымъ разглагоствїемъ“ што но бывшїй учитель вели, читатель овогъ чланка обтережавати, а іоштъ манъ коє какве безпослице претресати и когъ вређати. — Али за любавъ истине и напредка народа нашегъ морамъ о богословїама, као учительима основны школа, инакъ у кратко проговорити; и то како є у самомъ дѣлу, а не како є у памети поєдины, свою користъ бранећи людїи.

Г. бывшїй учитель београдскїй каже, да се богослови за учитель спремаю, еръ в вели и свештеникъ учитель. Изъ овогъ ясно се види, да онъ, при свемъ томъ, што є више година учительствовао незна разлике чинити, између учителя и свештеника, као проповедника. Кодъ нѣга є сведно: чизмаръ и кроячъ, овчаръ и говедаръ, еръ они се обштимъ именовъ зову майсторїа, а ови чобани; а не ће да пита, шта свакій одъ овы за себе ради. Та и найпростїи люди знаду, шта є опредѣленъ свештеника, а шта учителя; шта ради чизмаръ а шта кроячъ; съ чимъ се занима овчаръ, а съ чимъ говедаръ. А бывшїй учитель београдскїй ово незна, и оће сва ова понятїя уєдно да стрпа, и свету докаже, да и чизмаръ може антерію, или гувняцъ тако добро скроити и сашити, као и кроячъ!

Истина, у наибширнїемъ смислу узето, свакій є онай учитель, кои другогъ учи, како ће ово или оно радити. Но по разлики послова и занимаїя, различна се и знаня изискую, по чему свакій по свомъ послу и наименованїє добїя. Ни еданъ человекъ, па и наибольгъ дара, неможе све и сва знати, зато се праведно и каже: кои оће да буде свашта, онъ нїє ништа, т. є. кои оће за више званїя да се успособи; онъ неможе за нїєдно: Изъ овогъ узрока и разделѣна су занимања людска, и свакій се са своимъ посломъ бавити мора, ако оће да му є овай напреданъ, и да га съ ползомъ одправя.

По овомъ цео є христїанскїй свегъ признао, да є опредѣленъ свештеника и проповедника єдно, а учителя друго; збогъ чега се свакій за свою будућу дужность и будућїй позивъ и спрема. Свештеникъ мора обширно знати богословска знаня, учитель педагогична. Она се предаю у богословскимъ, а ова у учительскимъ или педагогичнымъ заведенїама. Предаванъ пакъ методике у нашемъ богословскомъ заведеню, єсть само єдна часть педагогичне науке, и ово се укратко, у изводу и мимогредъ чини; по чему се види; да г. бывшїй учитель незна, какве су то педагогичне науке безъ кои учитель неможе свомъ важномъ позиву достойно одговорити.

Као што свештеникъ у исто време треба и проповедникъ да буде; тако и учитель мора и воспитатель быти. Онай узъ извршїванъ обреда и форми црквени, треба да народъ у евангелской истини и дужностима христїан-

скимъ поучава; а овај мора поредъ обучавања нејаке де-
чице у читаню писаню и рачунању, исту и воспитавати.
И крозъ ово обое, да имъ полезна знања прибави и да њи,
добродѣтельнымъ учини. За ово се пакъ много више тру-
да, знања, вештине и стрпљива изискуе, него што г. быв-
шиј учитель београдскій мисли. И управъ изъ овогъ уз-
рока, што се оће, да богослови све и сва буду, т. е. све-
штеницы, учителя и воспитатели, немогу ни едной дуж-
ности, да достойно одговоре; ерѣ будъ су слаби учителя
тудъ се слабо кои дае и чути, да народу кадъ свештеникѣ
постане, поученія у евангелској истини дае и божје сло-
во пропева. — Оканимо се дакле туђиј послова, и о-
став'мо свакомъ свое, па ће мо свакој свомъ позиву бо-
лѣ одговорити, и своју дужность съ већомъ ползомъ од-
правляти.

Што г. быв. учитель каже, да се и они за две или
три године за учителя прилично успособе, кои нису бо-
гословию свршили, истина е. Но онъ овимъ неопроврга-
ва, него потврђава, оно, да су богослови, као учителя
повећој части немарљиви и небрежљиви: ерѣ кадъ еданъ
учитель, кои ништа више не учио, осимъ науке основны
школа, болій успѣхъ унапредку ученика покаже, него
млого богослови, то е довольно ясно да су ови немарљивы
и да учительствују, као одъ беде. Кои се дакле не
за свештеника спремао, зна да нема кудъ на другу стра-
ну, и да е за њга зло, ако се у дужности учительској
непокаже и неодликуе; па е за то и съ манѣ знања често
болы учитель, него млого богослови.

Да богослови у общте узето, немаю способности, о-
собито првы година, за учитель народны школа, и да ову
дужность узгредно а често и небрежљиво одправляю,
сведоче и извѣстія ГГ. главны управителя основны шко-
ла. Шта више, мени е познато, а могао бы и званич-
нымъ актама потврдити, да има богослова, кои су учи-
тельствовали, ерѣ су по гласу свидѣтельства њиовы съ до-
бримъ успѣхомъ богословию свршили, па су збогъ крайнѣ
неспособности; душевны недостатка и немарљивости, учи-
тельства лишени. Исто е тако истина, да добиванѣ па-
рохія независи одъ прилѣжанія учителя у дужностима
своимъ; ерѣ како богослови дужности свое, као учителя
одправляю, не духовнымъ властима познато, него школ-
скимъ. Школске пакъ власти немогу, нити бы умѣстно
было, мешати се у оно што њино не; збогъ чега бого-
слови, као учителя по већој части само и гледаю, да
се оной власти препоруче, одъ кои парохіе добиваю; а не
ревностнымъ одправлянѣмъ учительске дужности.

Да е заведеніе за изображаванѣ и воспитаванѣ учи-
теля основны школа установити нужно, доказали су мло-
ги паметни и учени люди, па и сама школска надлежател-
ства, као бывши одборъ просвѣщенія, комисія школска
и т. д. Они дакле, кои су знали нужду и потребу овако-
вогъ заведенія доказати, знатъ ће и колико е година нуж-
дно, да се млади люди у учительскомъ заведенію уче, и
за учительско званіе успособе; по чему не ће г. быв.
учителя за ово ни питати, нитъ е нужно, да правитель-
ство, за некакову, г. бывш. учительмъ измишлѣну и
мниму економію, награду дае. Ако ће свакој и одъ свегъ
серца по могућству свомъ, г. быв. учителя београдскогъ
наградити ако се, као учитель народа, у проповеданю е-
вангелске истине и дужности христіански достойнымъ по-
каже. —

Доказивати далѣ, да е нужно установити заведеніе
за изображаванѣ и воспитаванѣ учителя основны школа
толико бы значило, као кадъ бы когодъ стао доказивати,

да е сунце светло. Ово држимъ да зна и г. быв. учитель
београдскій, но суди и говори онако, како њму иде у
рачунѣ, а не како е болѣ за общту стварь. Онъ да не
быо учитель, т. е. да не имао ухлѣблѣнія, не бы могао
чекати и сва средства употреблявати, да одма свештеникѣ
у Београду буде, него бы морао одма, како бы духовна
власть напоменула, у прву упраздѣну парохію ићи. Учи-
тельство е дакле добро за спекуланте и парохіе чекаю-
ће богослове.

Но осимъ свега најчуднѣ е то, што г. быв. учитель
захтева, да се добри богослови одма, како богословию
сврше, у окр. вароши за учитель поставляю, као да ове
немаю учителя; или да треба како кои ѣакъ богословию
сврши, старе и способне учитель, кои нису богослови го-
нити, и њи намештати. Ово колико е чудно, толико е и
смешно; за то му одговарамъ овимъ светимъ речма: „Бо-
же опрости му, ерѣ не знао, шта е чиніо.“ — Да пакъ
и то быва, да богослови кадъ богословию съ добримъ пре-
восходнымъ успѣхомъ сврше, у окр. варошима и палан-
кама учительска места одма добиваю сведочи: Лозница,
Ужице, Брусница, Београдъ, Пожаревацъ, Врбница и т. д.;
па и у самомъ е Шабцу еданъ учитель богословъ.

Немойте се дакле г. бывший благоразумный учи-
телю мешати у туђу посао, и у оно што незнате; него
гледайте своју дужность и свой посао, па ће и за васъ и
за общту стварь много болѣ быти. Исто тако немойте
воевати противъ общтепризнатогъ начела: да е нужно
заведеніе за изображаванѣ и воспитаванѣ учителя основ-
ны училишта установити; ерѣ то могу чинити само они,
кои за напредакъ общти ствари немаре, кои немаю оте-
честволюбія и кои служе назадницама за средство.

„Паметномъ е мало доста.“ — С. *)

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— Одъ неко доба разнео се гласъ, да се у турской
а нарочито у Босни Србски пасоши мало уважаваю, да
се трговцима изъ Србіе узимаю пасоши и даю турске те-
скере, тога е занста и было, наравно манѣ него што се
говорило. Но мы можемо наше читателѣ увѣрити, да е
наше правителство учинило нужданъ коракъ збогъ тога,
и као што чуемо Омер-паша издао е строгъ налогъ на
све власти у Босни; да се Србски поданици неузмирую,
да се Србски пасоши визираю, и да съ њима може сва-
кој путовати по турской кудъ оће, безъ да се коме одуз-
ме а место њга тескера изда. То су была само злоупо-
требленія гди кои турака, кои су несамо наше Србске не-
го и Аустриске поданике съ њиовымъ пасошима узнеми-
ривали. Томе злоупотребленію быо е узрокъ такође и
досаданѣ замршено станѣ Босне, коя злоупотребленія све
више и више съ пута се укланяю, и тако трговцима пу-
тованѣ и тргованѣ олакшава се.

Съ рѣке Бояне 15. Марта. Свуда око нашихъ крае-
вахъ, купе одъ рае оружѣ, кодъ насъ іоште неісу поче-
ли; и млого диване да се неће овуда ни купити — ерѣ ве-
ле да ће требати раи оружѣ кадъ поће войска на Црну
Гору. Када бы се око Црне Горе покушило сво оружѣ
и одъ Срба и Турака, као што се беше прие говорило,
онда два дана ода далеко одъ границе Црне Горе, морали
бы сви оружанымъ Црногорцима данакъ плаћати да ѡй не-
дираю, ерѣ они бы са оружѣмъ изашли међу неоружа-

*) Да не бы нашимъ читателѣма са овимъ препиркама на досади бы-
ли, нећемо више овако дуге одговоре и критике прияти. — А кадъ
узимамо више простора и времена, и мы ћемо наше мнѣніе о овоме
предмету у кратко рећи.
У.

не Бошняке, и терали безъ итнѣ марву, и носили сажнѣ-вене снопове. Паше и везири видели су добро, да докѣ е Црне Горе, дотле на овомъ краю мира нема. Што се есенасъ говорило да ће войска турска поћи на Црну Гору, было е се ућутало, и целе зиме ништа се о томъ не говорило; садъ са почеткомъ пролећа и топлогъ времена; почело се опетъ говорити, и то много живлѣ него есенасъ. И преноче у вече стиже намъ овде гласъ да е селаскеръ Омер-паша изкао одъ Црне Горе данакъ, и то за сада по 30 гроша одъ сваке главе, а за будуће како се уредя — на то захтеванъ, Црногорци пошлю неколико одабрани своинехъ людій на договоръ, но они буду сви у Травнику позаторани. Шта ће далъ быти видићемо. — Но мя сви знамо, а и сами Турци овуда кои познаю Црногорце говоре, да Црногорци неће дати данка, докѣ годъ едногъ времена трае у Црной Гори.

— Садъ у прошлу Суботу, дигао е англескій конзулъ Г. Фонбланъ заставу коя е была поздравлѣна са 21. топъ изпредъ наше касарне. — И тымъ е та позната стваръ са свимъ свршена.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— У Грчкой намераваю правити пароброде, чега ради већ е правительство чинило уговоре узаймности са друштвомъ Лойда.

— Изъ Калифорніе ископано е злата у 1851. за 286 милиона франака.

— Страшна зима была е ове године у саюзнимъ државама Америке.

У Грчкимъ новина стои, ма да е лажный апостоль Ионасъ Кингъ, кой е у Грчкой простирао науку нехристиянства јоште одъ пре 10. година, осуђенъ на 15. дневный затворъ и на изгнанство изъ Грчке.

— Говори се, да Европске силе одустаю одъ заклевана, да се съ бегунцима у Швайцарской наодећима се, строже поступа.

— У Босни, селу Тисовцу, хтео е еданъ турскій офицеръ да затвори Србина попа. Овай повиче за помоћ цело се село скупи око нѣгове куће и Турцы се разбегну. Боећи се освете турске оставе сви селяцы своя огњишта и утеку у Далмацію. Было ѿ е око 500 душа. И многи други Бошняци намераваю одъ стра зулумѣарскогъ да беже, у Далмацію. У Ливну стигло е 1500 нязма заедно са 150 коня.

— У Паризу се сада много говори, да ће се Л. Наполеонъ скоро за цара Французкогъ прогласити.

— У Русіи излазе 130 новина, одъ овы су 111. на рускомъ языку а 19. на польскомъ.

— У Брислу пала су подъ судъ два учредника, што су нешто, противъ президента французскогъ писали, па ѿ е заклетый судъ за невинне прогласіо, еръ премда нѣовъ тужитель наводи, да е цела Европа обвезана Л. Наполеону збогъ одржания мира, опетъ га е оборіо нѣовъ бранитель, кои е одговоріо: Президентъ французске републике не суверенъ, и старый Наполеонъ одрекао се свакогъ суверенства у Французской за себе и свое наслѣднике. У Французской има само еданъ суверенъ, а то е народъ.

Князь Молдавскій Гика установлява собственимъ трошкомъ заведеніе за обдржаванъ сирота, за обучаванъ бабица и едно за истраживанъ слугу и слушкиня.

— Затворени су у Паризу 30 приврженика Мазиніеви заедно са 30. немачки бегунаца; они су хтели да се советую збогъ едногъ манифеста.

Огласи.

(10) (2—3)

Онай лѣкъ за нузлу и покварено месо око зуба, о коме е была обява у б. 8. и 10. числу овы новина, може се заедно са упутствіемъ добити и у Бѣограду кодъ Господара Павла Ранковића на сави на малой пияцы.

У Пожаревцу 31. Фебруара 1852. год.

Владимиръ Васићъ.

(11) (1—3)

„НОВА ЛИРА.“

54. песме скуплѣне и печатане слепцемъ Бреміомъ Обр. Караѿићемъ могу се добити по 2 гр. у кнѣжарн Г. М. Поповића, Возаровића; и кодъ Г. Милутина Радовановића, и на Теразіяма кодъ Тричка бакалина.

(12) (1—3)

Нижє подписанный препоруче се публикуму са ко лачима и посласаницама одъ сваке руке, и у свако доба фришко начинѣни. Седи у пиварскомъ главномъ сокаку према купалишту.

Васа Теньковићъ.

(31) (1—3)

Кућу брата мога съ 4 собе, куйномъ, подрумомъ и бантомъ на Врачару спрема баште Г. Шафарика даемъ подъ кирию, кому е дакле квартиръ потребанъ нека се мени или Г. поручику I. роте II. баталіона Б. Прокићу ради цене и вићеня квартира яви.

Бѣремъ Павловићъ, калѣа Г. М. Карастояновића

У зданію подъ Бленомъ.

(14) (1—3)

Мою кућу (куплѣну одъ Панте Х. Стоила) на Сави до Сава-капіе, желимъ дати подъ кирию. Она има на горнѣмъ бою 3. собе съ куйномъ, шпайзомъ и едномъ диваномъ на сокакъ, и дугачакъ ходникъ — у истомъ реду изъ авліе има 2 простране собе са оцаклиомъ сарачаномъ и куйномъ. Изподъ куће пакъ има 2 велике магазе за тежакъ еспањъ. У авліи, коя е довольно пространа, има опетъ една мала кућа са 2 собе, куйномъ еднимъ каменымъ подрумомъ, и шталомъ за 4 коня, заедно са сеникомъ. Ко жели све то заедно, или понаособъ одъ Ђурђева дне или јоштъ раниѣ, подъ кирию узети — нека ми се ради подгодбе благовремено прияви.

Јованъ Божићъ,

Касиръ камарашіе Београдске.

ТЕЧАЙ НОВАЦА У БЕЧУ.

Дукати	31 ³ / ₈
Сребро	24 ¹ / ₈